

'Groeten vana

Een aantal van onze lezeressen heeft haar bedrijf op een wel heel bijzondere plek, namelijk een eiland! Hoe is het om op een eiland koeien te houden? Geeft het beperkingen of heb je juist een permanent vakantiegevoel? Vier eilandboerinnen vertellen hun verhaal.

TEKST JORIEKE VAN CAPPELLEN

'DE OVERTOCHT VAN STRO KOST WEL 1000 EURO EXTRA'

naam: Neeke Buren-van Zwol (29)
partner: René Buren (47)
kinderen: Piet (1)
bedrijf: 60 melk- en vleeskoeien
woonplaats: Kinnum, eiland Terschelling

'Het feit dat ik op een eiland boer, zie ik juist als een kans. Het vlees van onze koeien zetten we af in onze boerderijwinkel. Jaarlijks wordt Terschelling overspoeld door toeristen en die kopen graag een stukje Terschellings rundvlees. Het geven van rondleidingen op onze boerderij is ook een extra inkomstenbron.'

'Mijn verre voorouders waren een van de eerste families die Terschelling bewoonden. Ik ben dus een ras-Terschellingse. Samen met mijn vader melk ik 60 koeien,

waarvan het grootste deel is ingekruist met mijn en Belgisch witblauw. Mijn vader was een van de pioniers van het inkruisen. Zo kon hij zowel melk- als vleesopbrengsten uit zijn veestapel halen.'

'Omdat mijn partner als leverancier van Terschellingse horeca werkt, moet ik een bedrijf hebben dat ik redelijk in mijn eentje kan rondzetten. Ik hoef geen 120 koeien, en dat kan ook niet met de beperkte ruimte hier. Ook hebben we altijd te maken met de bootkosten. Als wij een partij stro

laten overkomen, dan kost dat ons 1000 tot 1500 euro extra voor de overtocht. De bootkosten voor de vrachtwagens krachtvoer en de tankwagen voor de melk worden gelukkig wél vergoed.'

'Ik laat graag zien hoe wij werken. Mensen die het boerenleven niet kennen, vinden het razend interessant. Het mooie eiland, het contact met mensen en het werken met dieren, daar haal ik mijn energie uit. Ik denk niet dat ik boerin had willen worden op een andere plek dan Terschelling.'

f mijn eiland'

'IN HET BEGIN HEB IK ENORM HEIMWEE GEHAD'

naam: Jeanine Terlouw (46)

partner: Wim Terlouw (52)

kinderen: Anouk (19), Tim (16)

bedrijf: 75 melkkoeien

woonplaats: Marken, eiland Marken

'Oorspronkelijk zijn wij geen eilanders, maar komen wij uit Zuid-Holland. Mijn man had met zijn broer een bedrijf op afstand in Schoonrewoerd en was daarnaast nog inseminator bij CRV. Hij was veel van huis. Het bedrijf op Marken zou dé kans zijn om meer thuis te zijn.'

'Wij zijn de enige melkveehouderij op het eiland. We zijn hier in 2009 begonnen na een oproep in het LTO-blad. De laatste melkveehouder op Marken was gestopt en om te voorkomen dat het land zou verwilderen werd gezocht naar een nieuwe boer die het land kon beheren.'

'Ons bedrijf is in de Markense bouwstijl gerealiseerd en het huis en de stal zijn helemaal van hout, dat was een eis. Het eiland kun je nu gemakkelijk bereiken over de Zeedijk. Maar Marken was tot 1959 een eiland dat je alleen per boot kon bereiken en kent daarom een vrij gesloten gemeenschap. In het begin heb ik enorm heimwee gehad. Ik miste mijn

vriendinnen en op het eiland stelden de bewoners zich in eerste instantie wat afwachting op tegenover ons nieuwelingen. Wij hebben ons vanaf het begin gemengd in alle activiteiten in de gemeenschap en inmiddels is de boerderij helemaal in de harten van de Markers gesloten. Het is geweldig om te zien hoe vaak mensen uit het dorp ons helpen bij werkzaamheden op ons bedrijf.'

'Wat ik bijzonder vind, is dat het aantal weidevogels ongelooflijk is toegenomen sinds wij hier boeren. We zetten ons, gesteund door natuurorganisaties, veel in voor weidevogels. Een deel van ons land is er speciaal voor ingericht en we verhuurden een fotohut voor vogelliefhebbers.'

'Of er ook minder prettige dingen zijn op dit eiland? Nou, het waait hier áltijd. Het hele jaar door een koele wind. Daar kan ik nog steeds niet aan wennen. Maar als het hele land gebukt gaat onder een hittegolf, is het hier juist heerlijk vertoeven.'

‘DE ZWEMVESTEN HANGEN STANDAARD BIJ DE JASSEN’

‘Mensen denken vaak dat wij afgesloten van de buitenwereld wonen. Zo ervaar ik dat niet, hoewel dit leven niet geschikt is als je een drukke carrière najaagt. Wij moeten elke dag met een bootje overvaren om de kinderen naar school te brengen. Maar dat zit helemaal in ons systeem. Omdat onze kinderen nog jong zijn, hebben we de tuin omheind. Buiten de tuin en op de boot gaat het zwemvest aan. De zwemvesten hangen standaard bij hun jassen.’

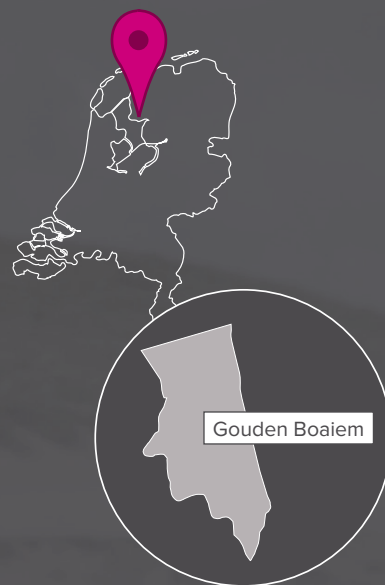
‘Hoe wij hier terecht kwamen? Mijn man Siebe Klaas en ik werkten beiden bij natuurorganisatie Staatsbosbeheer toen we hoorden dat de twee boerderijen op het Friese eiland Gouden Boaiem, in eigendom van Staatsbosbeheer, opnieuw te pachten waren. Gouden Boaiem, ofwel ‘gouden bodem’ zou ‘vruchtbare grond’ betekenen. Anderen zeggen dat er een goudschat verborgen ligt uit de tijd van de reformatie. Het is een eiland van 175 hectare groot, omgeven door Friese kanalen en meren. Samen met de ouders van Siebe Klaas, mijn schoonouders dus, runnen we er nu al een paar jaar een biologisch

opfok- en melkveebedrijf met jerseykoeien.’ ‘Voor mij was wonen als boerin op een eiland een hele verandering, want ik heb geen agrarische roots. Totaal onverwachts deed deze kans zich voor en we zijn er voor 200 procent voor gegaan. Hoewel mijn leven er nu heel anders uitziet dan ik ooit had gedacht, woon ik hier met ontzettend veel plezier. Ik geniet elke dag van de prachtige natuur, van de rust en van onze kinderen die hier zo prachtig mogen opgroeien.’

‘De melk zetten wij in een melktank elke drie dagen over naar de vaste wal met een dekshuit. Het grasland en het beweiden zijn helemaal afgestemd op weidevogelbeheer. Het goede maaimoment gebeurt in overleg met de vogelwachter.’

‘Op Gouden Boaiem kan ik mijn ambities kwijt door excursies en lezingen te organiseren. In de toekomst willen we ook graag een ontvangstruimte en aanlegplaatsen voor boten. Ik steek veel tijd in pr door blogs op onze site en op onze Facebook-pagina. Ik wil iedereen laten zien wat wij doen. Hoe wij boeren met de natuur, dat is onze passie.’

naam: Pytsje Bokma (30)
partner: Siebe Klaas Bokma (31)
kinderen: Klaas (4) en Berber (2)
bedrijf: 80 melkkoeien
woonplaats: Smallebrugge, eiland Gouden Boaiem

'IK HEB NOOIT HET GEVOEL GEÏSOLEERD TE ZITTEN'

naam: Ellie Saarloos (54)

partner: Jan (54)

kinderen: Jan (27) en Petra (26)

bedrijf: 40 melkkoeien en 150 Schotse hooglanders

woonplaats: Drimmelen, eiland De Vischplaat

'Op een eiland wonen is niet lastig, maar je moet dingen vooral logistiek goed inplannen. We hebben een dekschuit waar een trekker met melkwagen op past voor het overvaren van de melk. De overtocht duurt twintig minuten en gaat dwars door een route met binnenvaartschepen. We plannen het zo dat op de terugweg bijvoorbeeld een bulkpartij krachtvoer mee kan. Met de kleinere boot maakt Jan twee keer per week een ronde langs het vee dat op andere eilanden loopt. Daar is hij een hele dag mee bezig.'

'Ons bedrijf ligt midden in Nationaal Park De Biesbosch. Het is een uniek getijdengebied van zoet water in grillige kreken en rivieren. Op eiland De Vischplaat hebben we veertig melkkoeien en daarnaast 150 Schotse hooglanders die grazen op andere eilanden. Elk jaar laten we een aantal dieren hiervan slachten. Het vlees verkopen we onder de naam Biesboschvlees.' 'Een belangrijke tak op ons bedrijf is de camping, waarvan ik het dagelijks reilen en zeilen doe. Mensen kunnen hier genie-

ten van de rust in het natuurgebied en vanaf het eiland vaartochtjes maken. Ik heb nooit het gevoel geïsoleerd te zitten met zo veel mensen om me heen. Aan de andere kant heeft het winterseizoen, als de camping even sluit, ook zijn charmes. Dan is het eiland weer van ons.'

'Boeren doen we hier met de natuur. Het kan hier prachtig zijn, maar het kan ook tekeergaan. Als het erg stormt of mistig is, steken we het water niet over, want dat is te gevaarlijk. Ook maken we een extra rondje langs de campinggasten om zeker te zijn dat de scheerlijnen goed vast staan. Wij wonen al veertig jaar samen op dit eiland. Mijn man woont hier al zijn hele leven. In de loop van volgend jaar gaan we plaatsmaken voor mijn zoon Jan, die samen met zijn aanstaande vrouw Nancy hier het bedrijf gaat voortzetten. Ook al zullen we nog veel meehelpen, het doet ons best pijn om hier te vertrekken. Maar we zijn erg blij en trots dat dit bedrijf toekomst heeft. Daar hebben wij ons best voor gedaan.'

